

Hvad siger nu det Lovforslag, vi har liggende for os? Det siger simpelt hen, at Rømning straffes med Bøder. Man vil altsaa se en uhyre Forskel mellem de to Lovbestemmelser, men det er ikke de eneste Punkter, hvor der er Forskel, der er mange andre. Kommissionen siger selv paa Side 72, at Straffesatserne er nedsat betydeligt. Det er dette, som gaar igennem Lovforslaget fra Ende til anden.

Maa jeg tilføje, at naar jeg nærer en hel Del Betænkeligheder overfor Nedsættelsen af Straffesatserne og overfor dette, at der nu gives Mandskabet Lejlighed til med Loven i Haand at diskutere med Skibsføreren om disciplinære Forhold, skyldes det den Omstændighed, at jeg gennem næsten hele mit Liv har haft meget at gøre med de Forhold, som vedrører Søen, særlig har jeg i en lang Aarrække været Vicekonsul for tre søfarende Nationer, England, Norge og Sverige. En Vicekonsuls Virksomhed for saadanne Nationer i en dansk Søkebstad gaar for en stor Del ud paa at beskæftige sig med den Slags Forhold, vi her taler om: man skal foretage Paamønstring og Afmønstring, man skal forsøge at bilægge Stridigheder mellem Førere og Mandskab, man skal være til Hjælp i Tilfælde af Sygdom eller Død, og man skal og skulde navnlig tidligere optage Søforhør og Søprotester, under hvilke man faar et ret indgaaende Begreb om, hvad der kan gaa for sig paa et Skib under farlige Forhold. Det Indtryk, der først og sidst har fæstnet sig hos mig, naar jeg har haft med disse Forhold at gøre, er Indtrykket af det kolossale Ansvar, der hviler paa en Skibsfører. Jeg skal ikke komme ind paa det Ansvar, der møder ham i Land, skønt det i mange Henseender er det alvorligste. Det er dog kun Forhold, der drejer sig om Penge, rent forretningsmæssige Forhold, men ogsaa her er han stillet ganske overordentlig vanskeligt, naar han, i et fremmed Land, hvis Sprog han maaske end ikke forstaar, hvis Love og Coutumer paa de enkelte Havnepladser han neppe kan kende til Bunds, uden en eneste Ven — jeg tænker ikke paa Skibe, som tilhører store Rederier, der jo nu til Dags har Agenter paa næsten alle store Pladser, men paa saadanne Fartøjer, der tilhører mindre Rederier, — er helt henvist til sig selv og

til sit eget Skøn overfor en Kreds af Mennesker, som ofte helst vil gøre det mest mulige ud af Situationen. Jeg skal ikke komme dybere ind herpaa, hvor fristende det end kunde være, men alene pege paa, hvad det betyder, at Skibsføreren i Søen ene og alene har Ansvaret for Skibets, Mandskabets og Ladningens Sikkerhed, og ikke blot dette, men tillige har Ansvaret for, at Skibet kommer rettidig frem, hvilket under mange Forhold kan dreje sig om ganske overordentlig store Værdier. Det forekommer mig, at Skibsføreren overfor dette Ansvar har Krav paa al den Støtte, Lovgivningen kan give ham, har Krav paa, at der gøres alt, hvad der kan gøres for, at det Apparat, med hvilket han virker, virkelig fungerer, naar han trykker paa Knappen.

Spørgsmaalet bliver da, hvad der kan give Skibsføreren Myndighed, saa at virkelig alt, som jeg sagde, fungerer, som det skal. Her er det selvfølgelig af ganske overordentlig Betydning, hvis Manden har Evne til at gøre sig respekteret og afholdt. Dette er ikke alle givet i lige Maal, og for største Delen af Skibsførerne vil det være nødvendigt at have det, som den gamle Sølov giver dem, nemlig Magtmidler, maaske endog et Overskud af Magtmidler, som kan bevirke, at Føreren bliver stillet i Relief overfor Mandskabet, saa at der ingen Mukken bliver i Geledderne. Jeg sagde med Villie: et Overskud af Magtmidler, idet det forekommer mig — det er jo vanskeligt at kritisere, hvad der kommer fra denne Kommission, i hvilken der har siddet 5 ansete Jurister —, at disse Kommissionsmedlemmer i noget for høj Grad har draget deres Følgeslutninger ud fra dette: hvorvidt de gældende Straffebestemmelser er blevet udnyttet i deres fulde Omfang eller ej. Det forekommer mig, at denne Betragtning bygger paa en Fejlslutning. Straffebestemmelserne virker formentlig først og fremmest efter deres Hensigt, hvis de virker præventivt, saa at der ingen bliver at straffe. Jeg tør ud fra denne Opfattelse tro, at de strenge eller dels strenge, dels lempelige Straffebestemmelser, man nu har, har gjort megen Nytte i den Tid, i hvilken den gældende Sølov har virket, altsaa siden 1892. Jeg frygter, at hele den Tendens,